

Robi Selan

POSLEDNJE SMEĆE

- Evo, tu je negdje!

Bossov glas u slušalicama trgnuo ga je iz promatranja svjetala jugoistočne Australije, u što se bio zadubio čekajući znak za početak potrage. "Tu negdje", značilo je sferu s promjerom dužine košarkaškog igrališta. Najbolje je bilo slijediti koordinate koje su se brojale na viziru i najprije poći u njeno središte. Već se pomolio Bogu, što inače nikada nije činio, da izračun putanje bude točan i da se kreću usporedo s komadom. Ili da ga, ako već kasne koju stotinu kilometra, to smeće ne pogodi.

- Ne brini, za Bobbya sam pogriješio jednu decimalu. On zapravo nije imao sreće. – rekao mu je Boss prije izlaska iz postaje.

Bobby je prije polijetanja, malo od straha, malo od svega ostaloga, govorio da zna kakav ih to posao očekuje gore.

- To je kao skupljanje kokoši na farmi. One prve samo grabiš, jer su natrpane jedna do druge pa nemaju kamo pobjeći, ali kada ostane ona jedna jedina koja može bježati po cijelom hangaru, a ti već iscrpljen, eee!

Njemu je trebalo vjerovati, on je već "gulio". On nije. Ideja o pljački dijamanata iz draguljarnice nije bila dobra, uhvatili su ih već dva dana kasnije. Sudac mu je odrezao petnaest godina zatvora. Ipak, nije sve bilo tako crno: ponudili su mu tri mjeseca čišćenja svemirskog smeća u orbiti.

- Odradiš tri mjeseca i kada sletiš, ti si slobodan čovjek. – rekli su mu.

Smjesta je potpisao ne pitajući se u čemu je kvaka. Razjasnilo mu se u razgovoru s onima koji su, sada već slobodni ljudi, čekali njihov dolazak na svemirsku postaju. Te su im se "stare kuke" jako radovale.

- Vidi ovo, vidi ovo! - pokazivao mu je tip trokutasti komad lima tek nešto veći od dlana na kojemu je bilo napisano crveno obrnuto slovo R. – Ovo mi je prvi put promašilo glavu za centimetar, ali drugi sam ga put uhvatio! Nosim ga dolje za uspomenu.

- Inače, nas je kada smo došli bilo deset kao i vas, a ne šestoro. – reče mu drugi među njima.

- A gdje su oni?

- Pa, njih nije promašilo. - reče i svi se grohotom nasmijaše.

Bobby je bio u pravu. Dok se dijelova bivših satelita i raketa moglo skupiti na tone, kompanija je posao obavljala robotima, ali kad je preostala samo raspršena sitnež, postalo je neisplativo riskirati da stroj bude pogođen nekim komadom kao metkom. Međutim, ugovor o čišćenju trebalo je ispuniti dokraja. Zato su posegnuli za starim svemirskim odijelima koja još rade i napunili ih zatvorenicima. Oni, prema ugovoru, nisu smjeli odbiti izlazak u potragu, a usto su obavljali i sve druge poslove u postaji. Posada na čelu s Bossom samo se izležavala, ako se to može reći za bestežinsko stanje.

Mikrosateliti bili su opasni i za samu postaju. Zato su, kada se jednog dana izvana čulo krank – krok – kruk, pomislili da su uletjeli u njihov roj. Ali, čovjek koji je izašao i ustvrdio da nema nikakve štete, vratio se s kamenčićem koji je bio zapeo u solarnom panelu.

-To je bilo jato meteorita. – rekao je Boss gledajući kamenčić na dlanu.

- Ne, to je plovućac, kamen koji nastaje od vulkanske lave. U svemir ga je tko zna kada izbacila neka golema eksplozija vulkana i od tada kruži oko Zemlje. - objasni mu on.

- Kako ti to znaš?

- Studirao sam geologiju, ali sam upao u loše društvo.

Mjeseci su prolazili, smeće se skupljalo. Dvaput je izlazio, prvi put po komad neke oplate nalik na crijep, drugi put po snop nekih potrganih žica. Predmet bi fotografirali radi evidencije i potom bacili prema Zemlji. U silaznoj bi putanji izgorio iznad drugog kraja planeta.

I svi su se u postaju vraćali živi i zdravi. Dok se Bobbyu nije razmrskao skafander! Barem nije puno patio, barem nisu dugo slušali njegove krikove. Tragedija je bila tim veća što se to dogodilo dva dana prije isteka ugovora.

Ali, moglo je i gore! Svi su izlazili po tri puta, samo on i Bobby po dva. A kobni je komad smeća ponovo lociran na isteku posljednjeg dana ugovora!

- Gledajte, Boss, do isteka dana je preostalo još dva sata. Ja ću tamo vani postati slobodan čovjek!

- Pa što?

- Ne bismo li mogli malo pričekati pa da uopće ne izađem?

- Ti to ozbiljno? Ti si do posljednjeg trenutka posljednje smeće koje izlazi po posljednje smeće, jer će se u protivnom vratiti na Zemlju kao posljednje smeće!

I tako je sada upalio potisnike i odvojio se od postaje. Šarao je svjetiljkom ne bi li komad zabljesnuo. To je moglo potrajati cijeli dan!

- Upravo si postao slobodan građanin, ali ne smiješ natrag dok ne obaviš posao. – čuo je nakon sat vremena Bossov glas, a zatim i pakosno hihotanje.

Prošlo je još približno toliko vremena, a onda...

- Imam ga, vidim ga! - dvadesetak metara pred njim je svjetlucalo.

Potisnuo se onamo. Bio je to komad izvitoperenog lima veličine knjige. O, samo da mu se sada nešto ne desi!

Dok je to smeće držao pred kamerom na viziru, u polumraku opazi još nešto, nešto što ide prema njemu! Svjetiljka obasja kamen veličine šake. S obzirom na smjer kretanja, ili je on sustizao kamen, ili su išli jedan prema drugome, ali razlika u brzini bila je beznačajna. Gledao ga je kako mu plovi pored prsiju. A onda na kamenu nešto zasvjetluca i on ga zgrabi kao mačka miša! Nije mogao vjerovati: golemi dijamant! Oni nastaju samo u vulkanima pa je ovaj zacijelo bio izbačen onom prдавnom eksplozijom. Koliko vrijedi? Dvadeset, trideset milijuna dolara?!

- Boss, smijem nešto ponijeti za uspomenu?

- Tvoja stvar!

Bacio je onaj komad lima prema svjetlima Sejšelskog otočja.